

© Editura Velvet Story  
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135  
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte  
www.velvetstory.ro  
e-mail: office@velvetstory.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**GRIGORAȘ, GABRIELA**

**Ani bisecți / Gabriela Grigoraș. - Mogoșoaia:**  
Velvet Story, 2021  
ISBN 978-606-95245-7-2

821.135.1

Copertă: Ciprian Tănăsescu  
Editor: Simona Tănăsescu  
Lector: Alina Ioana Dinu  
DTP: Cristian Negoii

**GABRIELA GRIGORAȘ**

## *Ani bisecți*

Ediție îngrijită de Ciprian Tănăsescu

Editura  
**Velvet VS Story**  
Mogoșoaia, 2021

– M-a sunat Alex mai devreme, continuă el, cu un zâmbet poznaș. Se gândește să închirieze zilele următoare un iaht în Grecia și vrea să știe dacă ne interesează să îi însoțim în vacanță. Ei vor să stea minimum două săptămâni și ne putem alătura oricând. Ce zici? Poți lipsi de la muncă?

– Nu ești supărat pe Alex?

– De ce aș fi supărat?

– Habar n-am. Pentru că mi-a ținut partea. Pentru că te-a amenințat. Pentru că m-a ajutat să te fac gelos.

– Am fost supărat. Dar nu mai sunt. Și m-am bucurat când m-a amenințat, oricât de dubios sună asta. M-am bucurat că mai există cineva care să aibă grijă de tine, când eu sunt prea încăpățânat și orbit de supărare.

Un zâmbet sincer îi contură colțurile buzelor. I-am surâs cu dragoste.

Pe podeaua din bucătărie zăcea cutia umplută pe jumătate cu veselă. M-am ridicat de pe locul meu și cu pași iuți m-am îndreptat spre ea. Am luat o farfurie dinăuntru și am trântit-o pe gresie. S-a crăpat în zeci de bucăți, împrăștiată prin toată camera. Vlad se uită la mine cu o expresie șocată.

Am ridicat din umeri, cu inocență.

– Fac repetiții pentru Grecia, l-am lămurit.

El păși cu atenție printre cioburi și veni lângă mine. Luă o farfurie din grămadă și o sparse, apoi mă sărută apăsând pe buze.

– Dacă cioburile aduc fericirea, atunci ne-am asigurat pentru o vreme, zise el cu o expresie șugubeață și mă ridică pe sus.

Mă scoase din bucătărie pe brațe, călcând cu grijă printre cioburi, pe vârfuri. Chicoteli de fericire răsunară prin fiecare cameră prin care am trecut până în dormitor.

## CUPRINS

|                   |     |
|-------------------|-----|
| CAPITOLUL 1.....  | 5   |
| CAPITOLUL 2.....  | 10  |
| CAPITOLUL 3.....  | 67  |
| CAPITOLUL 4.....  | 76  |
| CAPITOLUL 5.....  | 83  |
| CAPITOLUL 6.....  | 89  |
| CAPITOLUL 7.....  | 113 |
| CAPITOLUL 8.....  | 144 |
| CAPITOLUL 9.....  | 152 |
| CAPITOLUL 10..... | 156 |
| CAPITOLUL 11..... | 174 |
| CAPITOLUL 12..... | 195 |
| CAPITOLUL 13..... | 205 |
| CAPITOLUL 14..... | 257 |
| CAPITOLUL 15..... | 307 |
| CAPITOLUL 16..... | 318 |
| CAPITOLUL 17..... | 334 |
| CAPITOLUL 18..... | 349 |
| CAPITOLUL 19..... | 400 |

## CAPITOLUL 1

Începusem să iubesc noul meu oraș și diversitatea lui. Îmi plăcea să aud pe stradă oameni vorbind cu accente felurite, uneori în limbi diferite, să văd toate combinațiile de haine, unele reușite, interesante, altele exagerate, neinspirate. Nimeni nu se holba la un tip încălțat cu o gheață neagră și una gri, același model, dinadins asortate la o ținută la fel de extravagantă, ori la cel din metrou îmbrăcat cu un pardesiou roșu aprins, croit în stilul celor purtate de armata sovietică în Al Doilea Război Mondial și ținând nonșalant o geantă pe antebraț, cu o atitudine de divă. Într-o dimineață, am așteptat la semafor lângă două femei care purtau o conversație bizară. Una vorbea într-o limbă arabă, iar cealaltă îi răspundea în engleză. În fiecare zi, îmi atrăgeau atenția mici ciudățenii de care nu mă lovisem în orașul meu natal.

Când am ajuns în București, nu am putut dormi neîntrerupt în primele nopți. Locuisem toată viața într-o zonă liniștită, fără zgomote stridente și nu eram obișnuită cu atât de multă gălăgie. Sirene de ambulanță, copii râzând și țipând, claxoane, tramvaie, sunetele din bloc, liftul, oamenii vorbind, alcătuiau un soi de melodie pe care o ascultam zilnic. Orașul își crea propria lui muzică. Uneori era o melodie foarte stresantă, dar în majoritatea zilelor era chiar plăcut să ascult vacarmul atâtor oameni. Aceasta era una dintre acele zile.

Ne-am croit drum prin înghesuiala din Piața Constituției, ținându-ne de mână ca să nu ne pierdem una de cealaltă. Șase femei în toată firea, în șir indian deșirat. Ritmul muzicii îmi

pulsa în capul pieptului, făcându-mi corpul să se balanseze și să absoarbă starea de bine pe care doar un spectacol ți-o poate oferi. Adoram să mă amestec în mulțime și să mă încarc cu energia miilor de oameni adunați la un loc, conectați prin note muzicale și versuri fredonate la unison.

La o distanță rezonabilă de scenă, într-o scobitură suficient de încăpătoare din mulțime, ne-am oprit. Reflectoarele de deasupra construcției metalice învăluiau zona din față în nuanțe de albastru și mov. Pe cele două ecrane gigantice îi vedeam pe membrii trupei Proconsul. Versurile melodiei „Nu mi-e bine fără tine” s-ar fi potrivit de minune cu starea mea de acum aproape un an, când schimbasesm codul poștal, locul de muncă, numărul de telefon și alte câteva mărunțișuri, într-un impuls de moment. Fusesem în război cu mine și câștigasem. Îmi câștigasem sufletul. Singurătatea îmi fusese prieten de nădejde, mă ajutase să mă prețuiesc și să înțeleg că nu aveam nevoie de nimeni din exterior pentru a fi fericită. Că eu, mie îmi eram de ajuns. Și că fericirea mea nu stă în puterea altcuiva. De câteva luni, mă simțeam din nou eu însămi. Diferită - mai puternică, invincibilă.

Îmi recunoșteam partea de vină în relația eșuată cu Matei, dar nu mă mai învinovățeam în totalitate. Îl iubisem foarte mult și îmi construisem viața în jurul lui. I-am îngăduit să mă facă să mă simt insignifiantă în unele momente și l-am iubit oricum. Am înghițit reproșuri pe care nu le meritam și l-am lăsat să câștige lupte pe care nici măcar nu eram conștientă că le port.

Despărțirea de el era cel mai bun lucru care mi se întâmplase. Trădarea duruse, dar fără ceva atât de brutal, probabil că nu l-aș fi părăsit niciodată. Abia după ce m-am distanțat am putut vedea imaginea de ansamblu. Și nu mi-a plăcut deloc ce am văzut. Am înțeles cât de nefericită eram în acea relație. Cât de multe dorințe am înăbușit în trei ani. Cât de bine am mascat adevărul

și l-am vopsit în culori pastelate ca să-i ascund urâtenia. Am făcut exact ceea ce-mi promisesem că nu voi face niciodată: m-am complăcut. Singurătatea mi se părea la vremea respectivă o alternativă odioasă; un alt bărbat, un nou început era o opțiune și mai respingătoare. Măcar cu Matei știam sau credeam că știu la ce să mă aștept.

Am trăit și momente de sublimă fericire, am avut multe de învățat. Femeia din mine s-a maturizat lângă el. Dar, puse în balanță - momentele bune și cele mai puțin bune - n-aș putea spune cu siguranță în ce direcție ar înclina aceasta.

Mai existau și unele zile în care nu reușeam să văd cum viața mea putea fi mai bună fără Matei, dar această zi nu era una dintre ele. Nu mai eram dispusă să plătesc cu bucăți esențiale din mine pentru nicio cantitate de iubire.

Viitorul meu era o coală albă, așteptând să fie caligrafiată cu experiențe și cunoștințe noi. Un alb pur, obscur, indiscernabil.

Cu mintea golită de gânduri, complet relaxată, mă delectam cu nuanțele superbe împrăștiate pe cer de apusul soarelui. O pânză abstractă, al cărei colorit era același, zi de zi, dar a cărei formă se modifica în permanență. Zumzetul vocilor colegelor mele, acoperit de muzica asurzitoare, îmi aducea o ciudată stare de confort.

O atingere fermă pe umărul stâng mă făcu să tresar. Aproape simultan, un glas familiar îmi grăi în ureche, priponindu-mă într-o percepție delirantă a timpului și a lumii înconjurătoare.

— Care sunt șansele să vii la un concert, într-o mulțime de zeci de mii de oameni, să alegi un loc din care să privești scena și, lângă tine, fără să știe că ești acolo, să se așeze o persoană pe care o cunoști din alt oraș, din altă viață?

Sângele îmi îngheță în vene când am realizat ce se întâmplă și în secunda următoare începu să clocotească. M-am întors

foarte lent, copleșită de emoții. În ochii lui Vlad scânteia cea mai sinceră încântare.

– Nu pot să cred! Uau! am exclamat, ducându-mi palmele pe față, realmente surprinsă.

– Mie-mi spui! Dintre toate locurile, dintre toți oamenii! surâse el, clătinând din cap.

Se aplecă, mă sărută pe obraji și mă cuprinse cu brațele pe după umeri, într-o îmbrățișare. Am închis ochii și am inspirat adânc, așezându-mi stângace palma dreaptă pe spatele lui. Mirosul acela înnebunitor îmi atacă simțurile. Pentru câteva secunde lumea din jur dispăru și singurul sunet auzit fu cel al inimii mele, care pompa într-un ritm accelerat, încercând să țină pasul cu senzațiile pe care apropierea lui mi le provoca.

– Mda, am îngăimat, reușind, în cele din urmă, să aliniez câțiva neuroni. Deci, ce cauți aici?

– Ascult niște muzică live. Tu?

– Și eu la fel, glumețule! Știi bine că nu la asta mă refeream.

Din cauza șocului, nu mă puteam opri din holbat. Aveam senzația că dacă voi clipi, va dispărea.

– Cred că te-aș putea întreba același lucru, se eschivă, făcând cu ochiul.

– M-am mutat aici de aproape un an. Experiențe noi, știi lozinca mea, m-am trezit chicotind iarăși, ca o școlăriță.

– Și eu, veni răspunsul lui. De câteva luni. Nu ți-a spus Luiza?

*Oh, Doamne, ce-a zis? Locuiește în București!?* Mintea mea păcănea ca un disc de vinil zgâriat.

M-am fâstâcit, mutându-mi greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Nu. Nu mai vorbim atât de des, în ultima perioadă, am recunoscut cu jumătate de glas.

Speram să nu mă întrebe de ce, pentru că nu i-aș fi putut răspunde.

Ușurarea care se întipări pe chipul lui mă nedumeri. Într-o fracțiune de secundă, pufni într-un râs lejer ca răspuns la o glumă doar de el auzită. Mă zgâiam la Vlad, neînțelegând ce era atât de amuzant.

– Trebuie să mă întorc la prietenii mei, dar dacă nu ai planuri, după concert aș vrea să te conduc acasă. Ce zici? propuse cu un mic zâmbet, ținându-și mâna pe brațul meu, prietenește.

– OK, am răspuns rapid, cu ochii pe degetele care mă atingeau și străduindu-mă să-mi păstrez cumpătul.

– Atunci, ne vedem mai târziu. Distracție plăcută, îmi ură și se îndepărtă.

## CAPITOLUL 2

*Cu patru ani în urmă*

Sunetul monoton al alarmei anunță fără milă începutul unei noi zile. Cu un singur ochi întredeschis, am apăsât cu degetul pe ecranul telefonului până se opri. Câteva mormăieli de protest îmi scăpară printre dinții încheștați, în timp ce azvârleam cu picioarele pledul cu flori roz care-mi ținuse de cald. M-am ridicat din pat și am tras draperiile. Soarele își făcu imediat simțită prezența, orbindu-mă pentru câteva secunde. Se afla la datorie, strălucind semeț pe cerul senin, ca un memento al Universului despre cât de mărunți suntem în lumea asta mare. Simpli trecători pe o potecă îngustă, înghesuind în câteva zeci de ani o viață.

M-am întins și un pocnet slab se auzi dinspre oasele mele amorțite. O droaie de gânduri mi se îmbulziră în minte; m-am tot străduit să le așez într-o ordine, câtă vreme mi-am urmat rutina de dimineață.

Cu planurile deja conturate pentru ziua în curs, mi-am băut cafeaua cu mult lapte și am ronțăit câțiva biscuiți integrali cu stafide. Am făcut puțină ordine prin casă ascultând muzică în căști, cu volumul ridicat, zbânțuindu-mă pe alocuri, ca metodă de eliberare a stresului.

Zilele mele se scurgeau trase la indigo, ca o păclă ce se risipește încet și sigur în neant.

Deși era prima săptămână din vacanța de Paște și mulți dintre colegii mei se distrau într-o excursie la munte, eu alesesem să

rămân acasă și să mă pregătesc pentru examenele de final de an. Ultimul an de facultate, ultimele luni în care-mi mai permiteam luxul de a fi nehotărâtă în ceea ce privește viitorul. În scurt timp, urma să devin „adult”, să-mi câștig singură existența și să-mi încep cu adevărat viața. Conform buletinului, trecusem deja de vârsta majoratului cu vreo trei ani, dar mă aflam la ani-lumină de a fi coaptă la minte.

Lucrarea de licență, încă nefinalizată, îmi dădea mari bătaii de cap. Termenul de predare se apropia cu pași repezi și emoțiile-mi sporeau cu fiecare zi care trecea. Cearcănele deveniseră noul accesoriu nelipsit, iar trucurile mele, ca să nu las anxietatea să mă prindă în ghearele ei ascuțite, își pierdeau din eficiență.

La scurt timp după ce m-am apucat să lucrez la proiect, am fost întreruptă de soneria telefonului. M-am grăbit să răspund.

– Ciao! răsună în receptor vocea expansivă a Luizei.

– Bună! am replicat, bucuroasă să îi aud glasul. Care-i treaba cu mesajele de aseară? Cine-i tipul ăla din poze?

Îmi trimisese niște fotografii seara trecută, cu un exemplar masculin demn de pus pe rană. Chiar aceasta era descrierea pe care o folosisese, plus niște fețe zâmbitoare dubioase și emoticoane cu alimente, despre care bănuiam că aveau conotații sexuale. Nu mi-am bătut niciodată capul cu interpretarea urban modernă a prescurtărilor și a simbolurilor folosite pe internet.

– *Si chiama Simone*. Și e un zeu al sexului, oftă ea încântată.

– Și eu, care credeam că nu ai avut timp nici să despachetezi în trei zile!

– Am despachetat și am răs-despachetat. Și apoi am despachetat din nou, chicoti ea cu nerușinare.

Fără să se abțină de la detaliile picante, Luiza schiță momentele cele mai interesante pe care le petrecuse până acum în vacanță, în Italia, vizitându-și sora care făcea un masterat la o facultate de arte din Roma.

Prietenă mea cunoscuse un bărbat italian, prieten al prietenului surorii ei, de douăzeci și ceva de ani, fotograf, care îi oferea niște experiențe demne de romanele de dragoste. Alea erotice. Suspinam ascultându-i povestea, chiar dacă era doar o aventură de vacanță. I-am povestit, la rândul meu, cât de tare mă „distrăm” învățând și vizionând filme siropoase, care nu erau nici pe departe la fel de incitante precum povestea pe care o trăia ea.

– Eram sigură că nu faci nimic interesant în vacanță! mă persiflă ea, țâțâind. Tocmai de aceea îți voi face o favoare. Fii atentă!

– Sunt atentă, am asigurat-o, frecând absentă câteva pete de pe monitorul laptopului, cu un șervețel mototolit, uitat pe birou.

– Am un vechi prieten care locuiește în Elveția momentan, face un master acolo. Ți-am povestit despre el de nenumărate ori. Vlad. Cred că l-ai și întâlnit.

Auzisem acest nume în foarte multe dintre poveștile sale; era prietenul ei din copilărie. Momentul în care făcusem cunoștință cu el la o petrecere de-a Luizei, cu foarte mulți ani în urmă, îmi era însă destul de neclar.

– Ăăă... OK. Ce-i cu el?

Am început să-mi mușc pielițele din jurul unghiilor, nerăbdătoare să aflu ce îi mai cocea mintea amicei mele. Buclucurile în care mă băga de obicei erau sarea și piperul vieții mele.

– Vlad e venit în vacanța de Paște pentru câteva zile și m-am gândit că ar fi o idee bună să îl scoți în oraș. Știu că primul tău gând e să spui nu, dar nu are cu cine să iasă, turui ea la foc automat. E plecat de mulți ani și nu mai are prieteni acolo. Hai, te rog, fă și tu o faptă bună, insistă Luiza, pisicindu-se. În plus, și tu ai avea nevoie de un moment de respiro. O să-ți prăjești creierul cu atâta învățat.

Am rămas cu gura căscată, la propriu. Nicidecum nu-mi trecuse prin minte posibilitatea ca prietenă mea, aflată la mii de kilometri distanță, să îmi aranjeze întâlniri cu oameni practic necunoscuți. Am închis ochii și m-am învățat cu scaunul meu de birou multicolor, căutând pretexte să mă sustrag politicos din combinațiile ei.

– Conexiunile pe care creierul tău le face ar trebui analizate de cercetătorii britanici. Când credeam că nu mă mai poți surprinde cu nimic, poftim! am pufnit, fără să-mi rețin sarcasmul. Râsul ei înfundat se auzi în receptor. Ce ar trebui să fac eu cu Vlad? Nici măcar nu îl cunosc. Chiar nu am niciun chef, Lu'. Și am o groază de lucru!

– Păi... ați putea ieși să beți un suc, o cafea sau ceva mai tare! mă presă prietenă mea pe un ton optimist. Hai, te rog! I-am spus deja despre tine și a fost super încântat de idee.

M-am agățat strâns de mânerul scaunului.

– Ce i-ai spus? am întrebat ezitant.

– Că știu persoana ideală cu care să își petreacă timpul și să iasă din starea nasoală.

Declarația ei dezinvoltă mă făcu să izbucnesc într-un râs isteric. Luiza îmi ignoră reacția și continuă să bombăne în telefon, încercând să mă convingă cât de bună era ideea ei. Adesea mă îndemna să ies din carapace, să fiu mai răzvrătită și să mă bucur mai mult de viață. În opinia ei, jucam mereu cărțile sigure, eram prea cuminte și nu făceam nimic nebunesc, niciodată. Ieșirile în oraș finalizate cu stări euforice induse de alcool nu intrau în definiția nebunescului ei.

Mă îngrozea să ies din rutina mea și am picat în repetate rânduri cursul de „inițierea unei conversații cu una sau mai multe persoane străine”. Totul era mai ușor când mă aflam într-un grup de oameni și deja cunoșteam pe cineva, dar singură eram un dezastru.